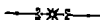

Ի ՊԱՐՏԷՋՆ ՀԱՍՍԵԱԿԱՍՑ

Անդ սոխակաց դարձեալ երամ,
Որոյ չէ ձայն իւր ժանգաճար.
Նըւագախումբ անքատ մարդկան
Ընդ ցայգս ի բուն լի անվընար:

Ո՛վ սոխակք, ազգ մեծահոգի,
Մըտերմութիւնդ անբաժ ի քէն,
Եւ նուագդ անլուռ ընդ խընկելի
Սըփոխ գիշերս վըրտակօրէն:

Դուք աստուածոց, սոխակք, ողորն,
Տայր ոք հիւսել նուագս ինձ չըքնաղ,
Ոգեւ ըզհին զվէպըս սիրուն
Յոճ վեհապանձ՝ գեղածիծաղ:

Օր մի՛ յաւուրց ասէ մըրըրիկ.
Զերկիր ես լաւ ճանաչեմ,
Զի զնա քակեմ:

Եղեամն ասէ անդուտ. իսկ ես
Մօտագոյնըս ճանաչեմ,
Զի զնա ճըմեմ:

Արփին ժըմտեալ. ես լաւագոյնս,
Զի բարեզը ըզնա լընում
Բիւրարեղուն:

Մի՛ բնաւ ասեր դու ծոյլ ժամուն.

Ըլտապեցիր.

Մի՛ ըոպէին ասեր զուարթուն

Դանդաղեցիր.

Մի՛ քերթողին զով բերանոյն.

Խարտոցեօլիր.

Մի՛ կարեվէր վիրաց հոգոյն

Բըժըշկեցիր.

Թշտ. Հ. Արտ. Ղ. Գլխ.

Ն Ա Ի Ա Բ Ե Կ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Շ առագունէր մըրմըռեալ խորհրդակիր ծռփ արէսաստ,
Երկին ծանրէր կապարեայ, և մըրըրիկ զըժօխաշունչ
Ընթանայր որտաընդոտս՝ ճախր ընդ ոլորտս ահեղաթնոյ
Ահագին խոր մըռընչմամբ հարեալ զգլխի սանձակոտոր:

Խառնէ զանձն անդընդամուղ յովկիան անդըր մըրըրկոտ
Լաստափայտին տըխրաղէմ՝ յահէն դեղնեալ մահասարսուռ.
Եւ անգունգքն անգութ ըզնիչ աղիողորմ հիքացելոյն
Ի հազագ անդըր նոցուն հեղձուցանեն անկարեկիր:

Այլ զահափետս և զմըրուցս յընչաց բերեալ ըզդիւաշունչ՝
Կո՛րծք մի պըընձեղէն, զիցազնային, հոսէ զանձն իւր
Յալխս անդր ահագին սաստկաշառաղ վարազացեալս:

Եւ մըրցեալ, շոպէ շորթէ յովկիանուն զըժնէ մազլաց
Ըզվէպըն սըրբբանուէր զգամբանական գըաշի գրոհին
Որ կայ ի մեռանել ի սամեռէս ըստըրկութեան:

1. Յովակիմ Արայիոյ սպժման հիւպատն Լուսիտանիոյ ի Գինուա, շորադըսձ է այս նուագս, ի յիշատակ իւր աշխարհի մեծ քերթողին հուշակաւոր կամոնէսի, որ կամըռնէ հեղեաց մօտ մըրկի կը բռնուի և բոլոր յոյսը Աստուծոյ վրայ դնելով, կը թողու ինքզինքը մըրկի և ալեաց բռնութեան, և կը փրկէ զինքն Աստուած, ու իրեն հետ՝ անուան յանձնացնող քերթուածը, Լա-Խառն-Խառն, որոյ նիւթն է Լուսիտանիոյ բանաստեղծական պատմութիւնը: